

ΑΘΑΝΑ	Μέγαρα
Α. Α. Α	Κερύναια
ΑΝΔΡΕΑΣ	Μεθύδριον
ΑΝΔΡΙΝΑΣ	Κορώνη
ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ	
ΑΡΓΕΙΑΣ	Μεσσήνη
Ἀργ. ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ	Αίγιον
Χαλ. Α. . . . ΔΑΜΟΣ	Δύμη. Prokesch-Osten
ΑΡΙΣΤΟΔΑΣ	Ἐπίδαυρος
ΑΡΧΕΜΑ	Πελλήνη
ΑΡΧΙΠΠΟΣ	Αίγιον
Α	Γόρτυς
ΔΕΞΙΑΣ	Μεσσήνη
Ἀργ. ΔΙΟΜΕΝΙΟΣ	Ἡλις
ΔΥΜΑΛΛΑΣ	Παγαί
Ἀργ. ΔΩΡΟΝ	Μέγαρα
Ἀργ. ΕΠΙΝΙΚΟΣ	Ἡλις
ΕΡΑΤΟΣΙΟΥΣ	Στύμφαλος
Ἀργ. ΕΥΑΡΕΙ	Τεγέα
ΕΥΝΕΜΗΣ	Μεσσήνη
ΗΜΙΡΙΑ	Μέγαρα
ΗΡΑΚΛΙ	Αίγιον
ΘΕΟΞΕΝΟΣ	Ἡραία
ΘΕΩΝ	
ΘΡΑΣΕΑΣ	Τεγέα
Ἀργ. ΘΡΑΣΥΛΕΩΝ	Ἡλις
ΙΕΡΩΝ	Ἄλεια
ΙΠΠΑΡΧΟΣ	Παλλάντιον
ΙΣΜΙΑΣ	Τεγέα
Ἀργ. ΚΛΙΠΠΟΣ	Ἡλις
ΚΑΛΙΦ	Φλιοῦς
ΚΑΛΛΙΣΤΑΤΑ	
ΚΑΛΛ	Καρυαί
Ἀργ. ΚΑΜΑΙΩΝ	Ἡλις
ΚΛΕΑΡΧΟΣ	{ Κορώνη
ΔΑΡΧ	{ Ἄσεια
	{ Φιγαλέα
ΚΛΕΟΔΙ-	{ Φιγαλέα
ΚΟΣ	{
ΚΛΕΟΔΙ-	{
ΣΟΧ	{
ΚΟΡΙΕΣΑΣ	Τεγέα
ΚΡΑΤΙΝΟΣ	Κόρινθος
ΚΡΙΘΩΝ	Αίγιον
ΛΑΣΙΑΣ	Λεπαία
ΛΥΣΑΝ	Αίγειρα
ΛΥΓΣΙΜΑ	Ἀλίφειρα
ΜΝΑΣΙΔΑΟΣ	Φενεός
ΝΙΚΙΑΣ	Κλείτωρ
Ἀργ. "	Ἡλις
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ	Γόρτυς
ΝΙΚΟ	Γόρτυς

ΞΕΝΙΑΣ	Ἄσεια
ΞΩΝΟΣ	Μεγαλόπολις
ΠΑΝΤΙΣΟΣ	Μεσσήνη
Ἀργ. "	Ἡλις
ΠΑΣΩΝ	Φλιοῦς
"	Τεγέα
ΠΕΛΛΑΝΗΑΣ	Καρυαί
ΠΕΜΠΑΝ	Ἄσεια
ΠΟΛΥΜΗΡΗΣ	Θεισόα
ΠΟΛΥΠ	;
ΣΥΛΙΚΟΣ	Ἄλεια
ΤΙΑΚΩΝ	Τεγέα
ΤΙΜΟΚΛΕΟΣ	
ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ	Ἄσινη
ΤΣΙΜΑ	Ἀλίφειρα
ΦΑΗΝΟΣ	{ Ἄργος
	{ Σικυών
Ἀργ. ΦΙΛΟΜΕΝΙΟΣ	Ἡλις
ΧΑΙΡΕΑΣ	Κόρινθος
ΧΑΡΜΙΔΑΣ	Παγαί
ΧΙΝΑΣΕΑΣ	Τεγέα

ΣΚΗΝΑΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΝΑΔΙΚῃ ΒΙΟΥ.

Α'. Ὁ ποταμὸς Ἅγιος Ἰωάννης.

Τί απέγειναν τὰ ζωηρά καὶ μεγαλοπρεπῆ δάση, τὰ ὅποια, ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μέχρι τῆς Νέας Σκωτίας, ἐκάλυπτον ὅλην σχεδὸν τὴν χώραν, τὴν καλουμένην τὸ πάλαι Ἀκαδιαν; Ἐπέσαν μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῶν ὑλοτόμων ἀποικοὶ ἐκ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐξεχέρσωσαν τὴν γῆν, ἐξήραναν τὰ τέλματα, ἐκτίσαν καλύβας καὶ ἐθεμελίωσαν πόλεις ἐκεῖ, ὅπου οἱ Γάλλοι μετέβαινον μετ' ἀγρίων ἵνα κνηγήσωσιν ἄρκτους καὶ ἵππελάρους. Ἡ ἀπὸ Κουεβέκ εἰς Ἅγ. Ἰωάννην μετάβασις, ἥτις ἄλλοτε ἐγένετο ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδων διὰ τοῦ δάσους, τοῦ ὁδοιπόρου κρατοῦντος πέλεκυν καὶ ὀδηγουμένου ὑπὸ τῶν ἀστέρων, σήμερον γίνεται ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν ἐπὶ σιδηροδρόμου. Ἡ ἀλλοίωσις αὕτη ἐτελέσθη ἐντὸς πενήκοντα ἐτῶν. Ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν διεδόθη τῶν νεωτέρων ἡ δραστηριότης κατὰ τὰς χέρσους ἐκείνας χώρας, καὶ ἐξπρανίσθη ἡ μεγαλοπρεπὴς θέα τῆς εἰρηνικῆς ἐρημίας. Ἡ γῆ ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ἄνθρωπον δὲ ἀπόκειται νὰ καθιστᾷ αὐτὴν γόνιμον δι' ἐργασίας καὶ κόπων, καὶ νὰ πολυπλασιάσῃ τὸν πλοῦτον τῶν λαῶν. Καὶ ὁμοίως εἰ ἰδόντες αὐτοῖς ἀφθαλμοῖς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέ-

μου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδυσώπητος πολιτισμὸς ἐπεχείρησε πρὸς τὴν ἔρημον, φέρων πῦρ καὶ σίδηρον εἰς τὰ ἀδιάβατα καὶ πυκνότατα δάση, διατηροῦσι βεβαίως τὴν μνήμην τῆς καταστροφῆς καὶ τῶν διὰ παντὸς ἀπολεσθεισῶν φυσικῶν ἐκείνων καλλονῶν. Καὶ ἄλλοι μὲν, γοητευόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, παραδίδονται ἀκάθεκτοι εἰς τὸ μέλλον· τὸ καθ' ἡμᾶς ὅμως αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ρίψωμεν βλέμμα συμπαθείας πρὸς τὰ παρελθόντα· πᾶν ὅ,τι πίπτει ἔνθα μὴ ἀναστῆθῆ πλέον εἶναι ἄξιον τελευταίας προσαγορεύσεως. Πρακκλοῦμεν λοιπὸν τὸν ἀναγνώστην νὰ συνοδεύσῃ ἡμᾶς κατὰ τὴν πορείαν ταύτην καὶ νὰ συναναδράμῃ εἰς τὸ παρελθόν, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἡ εἰρήνη παρήγαγε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀρκτώας Ἀμερικῆς. Ἄς ἐξέλθωμεν τῆς Κουεβέκ διὰ τῆς λεωφόρου τοῦ Ἀγ. Λαυρεντίου, καὶ ἄς καταβῶμεν μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ στομίου ἑνὸς τῶν μυρίων ρευμάτων, τοῦ καλουμένου Ποταμοῦ Λύκου. Αὐτόθι εὐρίσκομεν κομψὴν κόμην κειμένην ἐπὶ λόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ὀφθαλμὸς θυμιάζει καὶ τὸν ἀχανῆ ποταμὸν κυλίοντα τὰ κύματα αὐτοῦ πρὸς τὸν ὠκεανόν, καὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων τοῦ Λαβραδόρ. Τρεπόμενοι δὲ πρὸς δεξιὰ, ἄς διαβῶμεν ἐν τάχει τὴν ὠραίαν λίμνην Τεμισκουάταν, χωρὶς νὰ σταθῶμεν ὅπως παρατηρήσωμεν τοὺς ἀλιευτικούς ἀετούς, πτερυγίζοντας χαριέντως ὑπὲρ τὰ ὕδατα, ἢ τοὺς μικροὺς πέρδικας, τοὺς τρέχοντας ἑλαφροῦς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ χόρτου· ἄς ἀφήσωμεν τοὺς περιτρόμους λαγωοὺς φεύγοντας περὶ ἡμᾶς καὶ τὰς δορκάδας πιδώσας μεταξὺ βάτων, καὶ ἄς διεθυνθῶμεν πρὸς τοὺς Μικροὺς Καταρράκτας (Little Falls) τοῦ ποταμοῦ Ἀγ. Ἰωάννου. Ἐνταῦθα, τῶν δασῶν ἡ μεγαλοπρέπεια καθίσταται ἀπκράμιλλος. Αἱ πεύκαι, αἱ μελίαι, οἱ σφένδαμνοι, αἱ πλατύφυλλοι δρυς, οἱ φηγοί, ἀναμιγνύουσιν ἐν ἀρμονίᾳ τὰ φύλλα αὐτῶν. Ἡ σύνδεσμος ἐκείνη χώρα ἦτο ποτὲ ὁ παράδεισος τῶν ὑλοτόμων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀγγλοὶ ἀποικοὶ ὠνόμαζον lumberjers, ἀνδρῶν ταρραχοποιῶν καὶ βρυαύτων, ἀγκυλώντων τὸν πλάνητα βίον καὶ ἀκαταγωνίστως ἐπιδομένων πρὸς πάντα κόπον. Ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν, ἔργον εἶχον τὸ κόπτειν δένδρα, καὶ κατασκευάζειν ὑπερμεγέθεις σχεδίας, τὰς ὁποίας παρέδιδον εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀριθμὸς τις τῶν ὑλοτόμων τούτων ἦτό ποτε κατεστρατοπεδευμένος περὶ τὰς ἄχθας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, κάτωθεν τῶν Μικρῶν Καταρράκτων. Εἶδεν καὶ ἦτο Κυριακῆ, αὐτοὶ κατεγίνοντο εἰς τὸ σύνθημα ἔργον. Τὸν κτύπον τῶν πελέκεων καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν πρεσιωνίων δένδρων, τῶν καταπιπτόντων μετὰ πατάγου εἰς τὴν γῆν ἣτις εἶχε θρέψῃ αὐτὰ, συνώδευον αἱ πράχορδοι φωναὶ τῶν ἐργατῶν· ἔ-

σματτα ἄσμενα καὶ βλασφημίαι ἀποτρόπαιοι ἀντήχουν ὑπὸ τοὺς γλαυροὺς θόλους τῶν δασῶν, καθ' ὧν ἐμάχοντο εἰκοσιν ἡράκλειοι βραχίονες. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως ὅτι ἡ καταστροφή παντὸς πράγματος, δένδρου ἢ μνημείου, προξενεῖ εἶδος μέθης, προκκλούσης κτηνώδη χαρὰν· ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ σπείρων ἢ ὁ οἰκοδομῶν ἐργάζεται σιωπηλὸς καὶ ἀτάραχος, συγκεντρῶν μετὰ πόθου τὰς σκέψεις αὐτοῦ εἰς τὸν σπῆρον ἢ τὴν οἰκοδομήν. Οἱ θορυβῶδες λοιπὸν αὐτοὶ ὑλοτόμοι, ἔφερον ἔνδυμα οὐχὶ πολλὰ εὐάρεστον, ἦτοι κίκκινον ὑποκάμισον χονδρῶδες, ἱμάτιον (μπλούζαν) πρασινωπὸν δεδεμένον περὶ τοὺς νεφρούς καὶ ὑποδήματα μελανωπά ὡς τὰ τῶν Ἰνδῶν· τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκάλυπτε πῖλος ψάθινος ἀορίστου σχήματος, πεπιεσμένος, δζύς καὶ ἀνοικτὸς εἰς τὴν κορυφήν. Τοὺς πῖλους τούτους πλέκουσιν αὐτοὶ οἱ ὑλοτόμοι κατὰ τὰς διεξοδικὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος. Τὴν δὲ ὄψιν αὐτῶν εἶχον μαυρίσει οὐ μόνον αἱ κχυστικαὶ ἀκτίνες τοῦ θερινοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ τῆς χιόνος ἢ ἀντανάκλασις καὶ τοῦ χειμῶνος οἱ κατάψυχροι ἀνεμοὶ· μέλαινα κόμη ἐχυμάτιζεν εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ περὶ τοὺς πώγωνας ἐκρέματο ἀκάθαρτον γένειον. Οὕτω πως ἐνδεδυμένοι καὶ τοιαύτην ἀλλόκοτον φουσιγνωμίαν ἔχοντες, κροτοῦντες πέλεκυν καὶ μάχιραν εἰς τὴν ζώνην φέροντες, ἐφαίνοντο ἄλλοι Ῥοβινσῶνες.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ κρύπτεται ὀπισθεν τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων, ὅτε ἐτοιμάσαντες μεγίστην σχεδίαν, προσήρμωσαν καὶ ἀνὰ μίαν κόμην ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ὅπως ρυθμιζῶσι τὸν πλοῦν· ἃ δὲ ἀρχηγὸς Τωβίας Ἄρβιγεν ἀποταθείς πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐκραξε μεγαλοφώνως·

— Ἐ! παιδιὰ! ἀρκετὰ ἐδουλεύσαμεν σήμερον Κυριακῆν.

— Ζήτω! ἀνεφώνησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ῥωμαῖοι ὑλοτόμοι.

Καὶ καθίσαντες περὶ χύτραν κατεδρῶχθισαν ὡς συνήθως πικρὸν κρέας χοίρειον καὶ σκληρὸν δίπυρον. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἀνεγαργάρισαν ἱκανὸν ποσὸν βραχίου, ἤναψαν μικρὰς πίπας καὶ ἐσωρεύθησαν περὶ σπινθηροβόλον πῦρ. Τοῦ φθινοπώρου αἱ νύκτες εἶναι ψυχραὶ κατὰ τὰ δάση τῆς Καναδικῆς, καὶ ἂν καὶ ἦτο τότε Μάιος, πάλιν ἔμως μετὰ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου αἱ νύκτες ἦσαν κατάψυχροι· ποῦ καὶ ποῦ νιφάδες χιόνος ἐσκέπαζον τὴν γῆν, καὶ ὁ Ἀγ. Ἰωάννης κατεκάλιε πάγους. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινός· ἀστέρες ἀραιοὶ ἐξηκόντιζον μετὰ τῆς διεσχισμένων νεφελῶν κλονοῦμενον φῶς, καὶ ἡ στρηνῆς φωνὴ τοῦ αἰγωλιοῦ, καὶ ὁ συβρὸς τῆς γλαυκῆς μυκηθῆος, καὶ αἱ πένθιμοι τοῦ λυγρῆς ὑλακκῆ ἀντήχουν κατὰ τὰ δάση. Οἱ ὑλοτόμοι ὅμως, ἀνεπίδεκτοι καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς μελαγχολίας

ἄ τινα ἐμπνέουσι τὰ σκότῃ καὶ ἡ ἐρημία, ἐτραγώδουν καὶ ἐγάρρευον περὶ τὸ πῦρ. Αἰφνης δὲ ἐσιώπησαν, καὶ ὁ Τωβίας ἀναπηδήσας ἔφερε τὴν δεξιάν εἰς τὴν παρκαυμένην καρδίαν, διότι εἶχεν ἰδεῖ σκιάν ἰππέως διευθυνομένου πρὸς αὐτούς.

Ὁ ἰππεὺς, σταθεῖς πενήκοντα περίπου βήματα μακρὰν — φίλοι μου, ἔκραξε, δίδετε τὴν ἄδειαν εἰς ἀποπλανηθέντα κυνηγὸν νὰ μείνῃ πλησίον σας ἀπάφῃ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Τωβίας, ἐντροπόμενος ὅτι ἐφοβήθη μόνον ἰππέα πλανηθέντα εἰς τὸ δάσος.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ἐπανέλαβεν ὁ κυνηγὸς πεζεύων, ὅτι σὰς ἀπήντησα τὸ ἄλογόν μου ψοφᾷ ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πείνην.

— Καὶ δὲν ἐσκάτωσας τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Τωβίας εἰρωνικῶς . . . Καὶ ὁμοῦς ἔχεις ὠραῖον δίκηνον.

— Δὲν ἦτο παλλὰ δυστυχῆς τὸ κυνήγι μου, ἀπεκρίθη ὁ ξένος ἰδέτε.

Καὶ λαθῶν ἀπὸ τοῦ ἐριππίου ἔδειξε δύο παχυτάτους ἀγρίους πέρδικας καὶ τρία ζεύγη περιστέρων. — Λάβετέ τα, εἶπε, φίλοι μου, ἂν σὰς ἀρέσουν, καὶ δότε με νὰ φάγω ὅ,τι ἔχετε.

— Παστὸν χοίρινον καὶ παξιμάδι.

— Ἀρκοῦν εἰς τὸν πεινασμένον, ἀπεκρίθη ὁ κυνηγός. Χθὲς τὸ πρωὶ ἀνεχώρησα ἀπὸ τοὺς Μικροὺς Καταρράκτας· μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι τριάντα ἢ σαράντα μίλια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ κατ' εὐθείην γραμμὴν καὶ χθὲς τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐκοιμήθην εἰς τὴν καλύβην ἐνὸς ψαρέα τῆς λίμνης Τεμισκουάτας, ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, ὅταν ἀπήντησα ἕνα ἰππέλαρον τὸν ὁποῖον καταδίωξα πολὺ μακρὰν· ἐνῶ δὲ ἔτρεχα, ἔπεσε τὸ ἄλογόν μου, ἔπεσα καὶ ἐγὼ καὶ ἔχασα τὰ πυρέξδολά μου. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησα ν' ἀνάψω φωτίαν μὲ τὰ χόρτα· ἦσαν ὑγρά, καὶ τὸ ἐμπύρευμα τοῦ τουφεκίου μου δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ ἀνάψῃ. Ἰδοὺ διὰ τί δὲν ἠμπόρεσα νὰ ψῆσω τὸ κυνήγι μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπέπεσε λάβρος κατὰ τοῦ παστοῦ κρέατος, ἐνῶ ὁ Τωβίας, καθήμενος παρ' αὐτὸν, εἰζήτηε νὰ μαντεύσῃ τίς ἄρα ἦτο ὁ ξένος ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδεδυμένος κάλλιστα, περιέτρεχε τὸ δάσος χάριν τέρψεως. Οἱ δὲ λοιποὶ ἀποχωρήσαντες κατεκλίθησαν σκεπασθέντες ὑπὸ τὰ δένδρα· διότι ἐνεκα τῆς παρουσίας τοῦ ξένου εἶχον διακόψει τὰ ἄσμηκτα καὶ τὰς ἀστειότητας. Καὶ οἱ τρόποι καὶ ἡ ὁμιλία αὐτοῦ ἐδείκνυσαν ἀνθρώπον ἀνώτερον, δι' ὃ καὶ ἐστενοχωροῦντο. Μόνος ὁ Τωβίας ἔμεινεν ἔξυπνος.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τοὺς Μεγάλους Καταρράκτας; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀνεχώρησα χθὲς τὸ πρωὶ, σκοπὸν ἔχων νὰ κῆμω μικρὸν γῦρον πρὸ τοῦ γαύματος. Πλὴν σ' ἐμ-

ποδίζω νὰ ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς . . . Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς τὸ ροῦμι τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸν σάκκον μου; Ἐ! τί λέγεις;

— Ἀξιόλογον. Θὰ κατέλυσες βεβαίως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Ἄετος . . .

— Ὅχι, ἀλλὰ πλησίον . . .

— Λοιπὸν θὰ ἐκάθισες εἰς τοῦ Βλοῦμεμπαχ, τὸν ὁποῖον ἐνομάζομεν συνήθως Γερουγιάννην ἢ Γιάννην Βλοῦμ· διότι μόναι αἱ δύο ἐκεῖναι οἰκίαι εἶναι κατοικήσιμοι ἐκεῖ.

— Μάλιστα· εἶναι ἀξιόλογος ἀνθρώπος ὁ Βλοῦμεμπαχ, Γερμανὸς νομίζω, ἔχων καὶ ὠραῖαν θυγατέρα.

— Τὴν Γιαννοῦλαν, ἐπανέλαβεν ὁ Τωβίας ἀτενίσας τὸν ξένον. Καὶ ἐκάθισες πολὺν καιρὸν;

— Ὀλίγας ἐβδομάδας . . . Δὲν θέλεις ἀκόμη ἕλιγον ροῦμι; Πῆς ὅσον ἀγαπᾷς. Ἐγὼ πίνω ὀλίγον καὶ πάντοτε μὲ τὸ νερόν . . .

Ὁ Τωβίας ἀνένευσε καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν·

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησε, σὺ ὁ ὁποῖος φαίνεσαι γεννημένος διὰ νὰ ζῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ ὄχι νὰ πλανᾷσαι εἰς τὰ δάση;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶμαι κυνηγός, τὸν ὁποῖον σὲ ἐστειλεν ἡ τύχη νὰ φιλοξενήσῃς. Μήπως δὲν ὑπάρχη καὶ δι' ἐμὲ τόπος μεταξὺ τῶν ἀπεράντων τούτων δασῶν; Φαίνεται ὅτι γνωρίζεις τὸν Βλοῦμεμπαχ· πόθεν εἶναι; Τὸ μὲν ὄνομά του φαίνεται γερμανικὸν, οἱ δὲ τρόποι του γαλλικοὶ· ὀμιλεῖ δὲ καὶ τὴν ἀγγλικὴν, ἀλλὰ μὲ περίεργον προφοράν . . .

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας, ἂλ' αὐτὰ εἶναι βέβαια· αὐτὸς ὁμοῦς ποτὲ δὲν λέγει τίποτε. Λέγα ἔτη ἐπέρασεν ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τοὺς Μεγάλους Καταρράκτας, καὶ ποτὲ δὲν εἶπε πόθεν κατάγεται . . . Ἡ κόρη του ἦτον τότε παιδί . . .

— Τὸ κάτω κάτω, ἐπανέλαβεν ὁ κυνηγός, ἀδιάφορον πόθεν εἶναι· ἀρκεῖ ὅτι ἔχει τρόπους εὐγενούς καὶ ὅτι ἡ κόρη του εἶναι κάλλιστα ἀναθρεμμένη. Κρίμα ὅτι ἦλθε νὰ θάψῃ τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν νέαν εἰς ἀγρίαν ἐρημίαν, ὅπου δὲν βλέπει κανένα!

— Ἐξ ἐναντίας, συχνὰ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ ὑλοτόμοι, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ Τωβίας.

— Οἱ ὁποῖοι, ὡς λέγουν, ὑπέλαβεν ὁ ξένος, κάμνουν ἄνω κάτω τὸν κόσμον.

— Βέβαια· γελοῦν, τραγουδοῦν ὡς καλοὶ ἄνθρωποι καὶ φίλοι τῆς εὐθυμίας . . . Ἀληθινά, δὲν εἶναι ἐράσμιοι καὶ κομψοὶ ὡς οἱ εὐγενεῖς, νομίζεις ὁμοῦς ὅτι ἕνας ἀρχηγὸς ὑλοτόμων, ὁδηγῶν παλληκάρια καὶ ἔχων εἰς τὰ πόδια του χιλίων λιρῶν ξυλιακὴν, δὲν εἶναι ἴσος πρὸς ἕνα κομψευόμενον τῆς γρησ-Ἀγγλίας; Δὲν εἶμαι ὑπήκοος τῆς Ἀγγλίας ἐγὼ, κύριε, ἀλλὰ πολίτης ἀμερικανός· ἐγεννήθην εἰς τὰς περὶ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου.

Λοιπὸν ἀς βροφήσωμεν ἀκόμη ὀλίγον βούμι εἰς ὑγίαν τοῦ Uncle-Sam (*) καὶ τῶν τέκνων του. Τώρα θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ ἐξαπλωθῶ, ἀν μὲ διδῆς τὴν ἀδειαν, σιμὰ εἰς τὴν φωτίαν καὶ νὰ κοιμηθῶ φεγγόμενος ἀπὸ τὰ ἄστρα . . .

Καὶ ὁ μὲν Τωβίας συγκωθεὶς κατεκλίθη πλησίον τῶν συντρόφων αὐτοῦ, δυσκρεστημένος ὅτι ὁ ἄγνωστος προετίμα τοῦ καταλύμακος τῶν ὑλοτόμων τὸ ὑπαιθρον· ὁ δὲ ξένος, θέσας περὶ στέλεχος δένδρου τὸν κατάκοπον αὐτοῦ ἵππον, περιετειλίχθη ἕλος διὰ μηλωτῆς καὶ ἐξηπλώθη. Πολλὰς ὥρας αἱ φλόγες τῆς ἐστίας ἐφώτιζον τὸ δάσος· πρὸς δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐσθέσθησαν, καὶ ὅτε ἐσθέσθησαν καὶ αἱ πρῶτοι ἀστέρες, πάγος λευκὸς, συμπυκνωθεὶς ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ τῶν δένδρων ἐδείκνυε τὸ δάσος ὡς φέρον τὴν στολὴν τῶν ἀνθέων τοῦ ἔκρος. Τὴν δὲ πρῶταν, ὁ ἥλιος, ὅστις ἐξηκόντιζε τὸ ὠχρὸν αὐτοῦ φῶς εἰς τὴν ὀμίχλην, δὲν ἐβράδυνε νὰ διασχίσῃ τὰ νέφη, ἅ τινε καταπάντα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, κατέκλυσαν ἐπὶ τέλους ὅλον τὸν οὐρανόν. Ὁ ἄνεμος εἶχε μεταβληθῆ· ἔπνεε νότος· βροχὴ ἔρχισαι νὰ πίπτῃ, καὶ ὁ πάγος ἀνελύθη ἀμέσως.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ὑλοτόμοι ἐτοιμαζόμενοι ν' ἀναχωρήσωσι μετέφεραν εἰς τὴν σχεδίαν πάντα τὰ ἐργαλεῖα, πελέκει, σφυρία καὶ χύτρας· ὁ δὲ κυνηγός, καθήμενος πρὸ τοῦ πυρός καὶ ἀναρρίπιζων αὐτὸ, ἔβραζε καφέν· ὁ ἵππος αὐτοῦ ἦτο ἔτοιμος.

— Καλὰ παιδιὰ, ἐκραξέ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὑλοτόμων καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ἔλατε σὰς παρακλῶ· ὁ καιρὸς εἶναι βροχερὸς καὶ ὀλίγος καφές θὰ σὰς ὠφελήσῃ πρὶν ἀναχωρήσετε.

Οἱ ὑλοτόμοι ἐπλησίασαν ἀμέσως, προτείνοντες ἕκαστος μεταλλινὸν ποτήριον. Ὁ ξένος ἔδωκε πρὸς πάντας καφέν προσθεὶς καὶ τὸ ἀπολειφθὲν βούμιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔπιαν ἀνεχώρησαν λέγοντες ὅτι ἦτο εὐγενέστατος κυνηγός.

— Σαῖς, παλληκαριά μου, εἶπεν ὁ Τωβίας, δὲν βλέπετε μακρότερα ἀπὸ τὴν μύτιν σας· διότι σὰς ἔδωκεν ὀλίγον κυνηγι καὶ ὀλίγον καφέν, τὸν θαυμάζετε . . . Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀγαπῶ νὰ βλέπω εἰς τὰ δάση μας αὐτοὺς τοὺς εὐγενεστάτους, διότι μετ' ὀλίγον θὰ πάρουν τὸν τόπον μας . . . Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε ὅτι θ' ἀνοίξουν δρόμους, θὰ φράξουν τὸν ποταμὸν διὰ νὰ κάμουν μύλους, θὰ κόψουν τὰ δένδρα, καὶ τότε ἡ τύχη τοῦ ὑλοτόμου τί θὰ γίνῃ;

Καὶ ταῦτα λέγοντος τοῦ Τωβίου οἱ ἄλλοι συνώθουν τὴν σχεδίαν πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔλυε τὰ ἀπόγεια. Ὅτε δὲ ὁ πύργος ἐκεῖνος

τῶν ξύλων παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος, οἱ ὑλοτόμοι ἐπεφήκησαν τρεῖς μεγαλοφώνως. Ἡ ἤχὴ ἐπανελάβε τὰς βροντώδεις αὐτῶν φωνάς, ὡς ἂν ἠπαίλει τὰ προαιώνια δένδρα ὅτι καὶ αὐτῶν ὁ θάνατος δὲν εἶναι μακρὰν. Ἡ σχεδία ἔπλεεν ἐπὶ τῶν πρσίονων ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ἐστιζαν οἱ σταλαγμοὶ τῆς βροχῆς, καὶ ἔπλεεν ὑπὸ τὸν ζοφερὸν θόλον τῶν δένδρων περιστρεφόμενη ὡς γιγάντειος ὄφεις, καὶ ἐτριζε, καὶ ἐφόβιζε τὰ πτηνὰ, ἐνῶ αἱ μακρόταται κῶπαι ἐμάστιζον τὰ κύματα. Οἱ λοφωτοὶ ἐρωδιοὶ, καθήμενοι ἐπὶ κλώνων, τοὺς ὁποῖους παρέσυρεν ὁ ποταμὸς, ἔβλεπον ἐκθαμβοὶ τὴν σωρὸν τῶν κυμαινομένων δένδρων, οὐ τινος οἱ μανδυοφόροι ὀδηγοὶ ὠμοίαζον πρὸς κηράδας χιόνων. Καὶ ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ σχεδία ἤνοιγον τὰς στρογγύλας αὐτῶν πτέρυγας καὶ ἔφρευγον, τείνοντες τὸν λακιδὸν καὶ κρεμώντες τοὺς πόδας, πρὸς μεμονωμένα μέρη.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Γεν. ἱστορία μεταφραθεῖσα ἐκ τῆς δωδεκάτης ἐκδόσεως τῆς ἐπιτομῆς τοῦ καθηγ. Γουλ. Ποτσίου καὶ διασκευασθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Γυμνασίων, ὑπὸ Γ. Α. Βακαλοπούλου καθηγητοῦ κλ. Τόμοι τέσσαρες. Ἀθήναι 1866.

Σπανίως ἐγένετο λόγος ἐν τῇ *Πανδώρα* περὶ τῶν καλουμένων διδασκτικῶν βιβλίων, τῶν ἐν χρῆσει διπλαθῆ ἐν τοῖς σχολείοις, καθόσον ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας καὶ τῆς καταλληλότητος αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργεῖον. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον ἐξεπλήρωσε πάντοτε εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον τοῦτο; Βεβαίως οὐχί· διότι ποτὲ μὲν ἐπέτρεψεν ἐπισήμως τὴν παραδοχὴν βιβλίων ἀμεθόδων, στερουμένων ἀκριθείας καὶ πολλαχοῦ ἐσφαλμένων, ποτὲ δὲ ἠδικοφόρησεν ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ἀνευ ἐγκρίσεως εἰσχυομένων καὶ ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς μαθητάς. Ἐντεῦθεν ἡ βιβλιοκαπηλεία, ἣτις λέγεται οὐ μικρὰ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ περὶ τὴν μάθησιν χλωδότης καὶ φιλοπονωτάτων μαθητῶν. Δὲν εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ γίνωσι δεκτὰ εἰς πάντα τὰ σχολεῖα ὁμοιόμορφα βιβλία· διότι νομίζομεν ὅτι ἡ ἐλευθερία περὶ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ἐκλογὴν, κεντεῖ τὴν ἀμιλλαν τῶν διδασκάλων, τῶν φιλοτίμων λέγομεν καὶ εὐσυνειδήτων, τίς ν' ἀναδείξῃ ἱκανωτέρους μαθητάς, μεταχειριζόμενος τὰ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀρμοδιώτερα βιβλία.

Ἐκ τῶν ἀρμοδιωτέρων τούτων φρονοῦμεν τὴν ἀναγγελλομένην ἱσταρίαν, στηριζόμενοι εἰς τὸ κύρος τῆς πείρας, οὐχί τῆς ἡμετέρας, ἀλλὰ τῆς τῶν Γερμανῶν. Ὁ Κ. Βακαλόπουλος μετέφρασε, καὶ τὴν μεταφραστικὴν διεσκεύασε κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐν Ἑλ-

(*) Οὕτω πως χαριέντως ἐμπνεύουσιν οἱ Ἀμερικανοὶ τὰ δύο ἀρκητικὰ στοιχεῖα τοῦ United - States, ἧτοι τῶν Ὀρεινῶν καὶ τῶν Ημερικῶν.